

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Terezy Matuškové, v právní věci

žalobkyně: **DIRECT MEDIA s. r. o., IČ 63479613**
sídlem Špitálka 49/8, 602 00 Brno
zastoupena advokátem Mgr. Ing. Ondřejem Dlouhým
sídlem Opletalova 600/6, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2024, č. j. 28186/24/5300-21442-809464,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci soud posuzoval, zda žalobkyně naplnila hmotněprávní podmínky nároku na odpočet daně z přidané hodnoty (dále „DPH“ nebo „daň“), konkrétně zda prokázala uskutečnění deklarovaného reklamního plnění.

2. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil platební výměr Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj („správce daně“) ze dne 22. 8. 2023, č. j. 3843725/23/3001-51523-712669. Tímto platebním výměrem bylo žalobkyni doměřeno DPH za zdaňovací období prosinec 2019 ve výši 351 647 Kč, a uloženo penále ve výši 70 330 Kč.
3. Důvodem doměření daně byla zjištění učiněná správcem daně na základě daňové kontroly. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno a neprokázala oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně, který si uplatnila na základě 9 daňových dokladů přijatých od společnosti mystic day s.r.o., IČ: 29280842 (do 5. 5. 2020 vystupující pod názvem NovaCom & Cherry s.r.o., proto dále jen „NCCCherry“) a jednoho daňového dokladu od společnosti KH Group s.r.o., IČ: 05579180 (dále jen „KHGroup“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný podle ní své závěry o údajné paralelní fakturaci a o tom, že žalobkyně mohla plnění zajistit vlastními silami, vystavěl bez opory důkazních prostředků. Jedná se tak o ryze subjektivní a spekulativní úvahy žalovaného. A jelikož žalovaný v meritu nepřinesl žádná skutková zjištění, důkaz či indicie na podložení svých závěrů a hypotéz, fakticky žalobkyni znemožnil unést důkazní břemeno.
5. Žalovaný neprokázal existenci paralelní fakturace. Závěr daňových orgánů, že je nemožné ji zjistit, je přitom v absolutním rozporu s prostředky, jimiž daňové orgány disponují. Vědí přesně celkovou hodnotu zakázky a mají jasné ohraničené období, v němž by žalobkyně mohla tvrzený paralelní nárok uplatnit. Mohou jej tudíž jednoduše identifikovat. Žalobkyně navíc hradí platby bezhotovostně, muselo by být tedy tvrzené paralelní plnění zjistitelné z kontrolních hlášení, daňových přiznání i bankovních operací. V případě hotovostní platby by pak existovala na účtu transakce výběru peněžních prostředků. Úvaha žalovaného je deficitní nejen stran motivací žalobkyně, ale především stran cash flow a daňového dopadu. Stejně chybná je hypotéza, že žalobkyně mohla plnění realizovat sama. Žalobkyně již prokázala, že nedisponovala ani dostatečným počtem zaměstnanců, ani funkčním strojem, kterým by zakázku mohla uskutečnit. Žalovaný s předloženými důkazy nijak nepolemizoval ani je nevyvrátil.
6. Napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné a neudržitelné, protože žalovaný současně uvedl dvě vzájemně se vylučující verze skutkového děje. Na jedné straně tvrdil, že existuje paralelní fakturace, zároveň si údajně měla plnění provést sama žalobkyně. Není přípustné, aby správní orgán bez jasného skutkového závěru předložil libovolně několik alternativních verzí a žalobkyně pak měla vyvracet neurčité a nespecifikované hypotézy.
7. Výpověď F. W. není potvrzena dalšími důkazy, je v rozporu s jinými svědeckými výpověďmi a nevztahuje se konkrétně k žalobkyni. Svědek nesdělil, že by právě v případě žalobkyně šlo o fiktivní plnění, ani nepotvrdil přímý kontakt či dohodu s ní. Z ničeho neplyne, že by byl svědek fakticky označen za spolupracujícího obviněného. Ani takový status pak automaticky nepresumuje správnost výpovědi, neboť není výjimkou naopak účelové krytí jiných zapojených osob. Svědek sledoval pouze vlastní procesní prospěch.
8. Žalovaný vůbec nepracuje s variantou, že mohla být žalobkyně svými obchodními partnery uvedena v omyl. Z jejího pohledu probíhala standardní obchodní spolupráce: komunikace byla běžná, plnění bylo dodáno řádně a úhrady probíhaly na zveřejněné bankovní účty.

Žalobkyně není povinna nad rámec běžné obchodní praxe ověřovat totožnost osob, s nimiž jednala

9. I pokud by deklarovaní dodavatelé plnění sami fakticky neprovedli, neznamená to bez dalšího zánik nároku na odpočet DPH. Plnění bylo materiálně uskutečněno a z objektivních okolností lze dovodit, že skutečný dodavatel musel být plátcem DPH. Realizace reklamního plnění pro řetězec Albert vyžaduje vybavení významné hodnoty. Nákup těchto strojů neplátcem by postrádal ekonomické ratio, je tudíž vyloučeno, aby tento jiný dodavatel nebyl plátcem DPH. Žalovaný porušil zásadu neutrality DPH, jestliže na jedné straně ponechal daň na výstupu u deklarovaných dodavatelů, avšak na straně druhé žalobkyni odepřel nárok na odpočet.
10. Žalobkyně na základě výše uvedeného navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný setrval na svém právním názoru a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobkyně neprokázala splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně. Žalovaný má za prokázané, že žalobkyně uskutečnila plnění pro jejího odběratele, řetězec Albert. Neprokázala ovšem uskutečnění tvrzených plnění od společností NCCherry a KHGroup. Předmětné daňové doklady jsou tedy fiktivní. Žalovaný k tomu uvedl tři hypotézy o tom, jakým způsobem mohla žalobkyně plnění pro řetězec Albert získat. Ty byly ovšem přdestřeny zejména pro dokreslení celkového stavu věci. Není povinností žalovaného přijmout ultimátní závěr o tom, jak jinak se plnění uskutečnila. Postačovalo, že zpochybnil tvrzení žalobkyně, čímž na ni přenesl důkazní břemeno. Byla to tedy žalobkyně, kdo měl uskutečnění plnění prokázat. Žalobkyně své důkazní břemeno neunesla.
12. Pro žalovaného nemá žádný význam historie plnění daňových povinností žalobkyně. Nyní zjištěný postup sloužil evidentně ke snížení základu daně. Pro daňové orgány pak není možné zjistit případnou paralelní fakturaci. Je možné, že si žalobkyně plnění alespoň částečně zhotovila sama, nebo že faktury neexistují. Pokud by faktury vystaveny byly, mohl by na nich být uveden nepravdivý předmět plnění. Úhrada neznámému dodavateli se nutně nemusela projevit ani v pokladně, neboť při prodeji fiktivních faktur mohly být peníze pokrácené o provizi F. W. žalobkyni vráceny v hotovosti.
13. Výpověď F. W. není v rozporu s dalšími svědeckými výpověďmi. Není navíc jediným důvodem, proč žalovaný neuznal žalobkyni nárok na odpočet daně. Žalovaný měl pochybnosti o výkonu ekonomické činnosti NCCherry i KHGroup, pochybnosti vyplynuly také z rozboru dodavatelsko-odběratelského řetězce a v něm uskutečněných plateb. S těmi je výpověď F. W. v souladu. Závěr o pravdivosti výpovědi pak není postaven na tom, zda získal F. W. status spolupracujícího obviněného.
14. Ve věci nebyly naplněny základní hmotněprávní podmínky nároku na odpočet DPH, porušení zásady neutrality tak vůbec nepřipadalo v úvahu. Ze stejného důvodu na věc nedopadají závěry rozsudku Kemwater. Neexistuje-li zdanitelné plnění, není dán nárok na odpočet DPH, aniž by tím byla porušena neutralita daně.
15. Žalovaný tudíž považoval všechny námitky za nedůvodné a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci

16. Žaloba **není** důvodná.

IV.A. Základní východiska dokazování v daňovém řízení

17. Dokazování v daňovém řízení upravuje § 92 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, podle kterého správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů (odst. 2). Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních (odst. 3). Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence (odst. 4). Správce daně mimo jiné prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem [odst. 5 písm. c)].
18. Daňové řízení je postaveno na principu, že daňový subjekt má primárně sám povinnost tvrdit a prokázat skutečnosti rozhodné pro svou daňovou povinnost. Je to tedy v první řadě daňový subjekt, kdo má povinnost podat daňové přiznání, a také tvrzené skutečnosti prokázat. Svá tvrzení prokazuje především účetnictvím a jinými povinnými záznamy.
19. Správce daně však může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví nebo jiných povinných záznamů. V takovém případě je na správci daně, aby prokázal, že o souladu se skutečnostmi existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Musí tedy identifikovat konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné.
20. Unese-li správce daně důkazní břemeno ohledně popsanych skutečností, je pak na daňovém subjektu, aby tyto pochybnosti správce daně vyvrátil. Tj. aby prokázal pravdivost svých tvrzení, průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů, nebo aby svá tvrzení korigoval. Tyto skutečnosti bude prokazovat zpravidla již jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49, nebo ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010-71, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. III. ÚS 365/04)
21. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení pak v tomto případě vychází z § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty („ZDPH“). Podle § 72 odst. 1 ZDPH je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování vyjmenovaných plnění. Podle § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH musí mít plátce pro uplatnění nároku na odpočet daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, daňový doklad. Pokud chce tedy daňový subjekt uplatnit nárok na odpočet DPH, má povinnost tvrdit, že od jiné osoby, která byla v době transakce plátcem DPH, přijal zdanitelné plnění. Musí prokázat, že plnění bylo poskytnuto, že bylo fakticky realizováno v tvrzeném rozsahu a že poskytnuté plnění použil k uskutečnění své ekonomické činnosti.
22. Pro uplatnění nároku na odpočet DPH musí plátce daně předložit daňový doklad, a tím prokázat uskutečnění zdanitelného plnění. Byť je však prokazování nároku na odpočet

prvotně náležitostí dokladovou, je třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi proto nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, neprokáže-li se zároveň, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo k němu tak, jak to doklady deklarují, nebo že nejsou splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011-103). Faktické uskutečnění zdanitelného plnění ve tvrzeném rozsahu a jeho využití v rámci ekonomické činnosti daňového subjektu je tedy třeba prokázat stejně jako stav formální, který se prokazuje daňovými doklady.

IV.B. Pochybnosti žalovaného

23. Pochybnosti žalovaného plynuly v první řadě z charakteru dodavatelů žalobkyně. Obě společnosti, NCCherry i KHGroup, měly sídlo na hromadné adrese, kde je nebylo možno zastihnout, reálně se zde nezdržovaly a nevykonávaly zde činnost. Neměly provozovnu, zaměstnance, vozidla ani webové stránky. Obě společnosti byly nekontaktní. Jednatel a společník NCCherry Fabián Dvořák vypověděl, že funkci nevykonával, neměl přístup k bankovním účtům, faktury nepodepisoval, nic nevěděl ani o žalobkyni ani o jejich údajné spolupráci. Jednatel se stal tak, že za ním do práce „došel borec, co neměl prsty na pravé ruce.“ Fabián Dvořák s ním „šel podepsat nějaké papíry k právníkovi, jelikož mu za to byly přislíbeny peníze.“ Fakticky tedy potvrdil, že byl ve společnosti pouze bílým koněm. Jednatel a společníkem KHGroup byl Stanislav Šenk, kterého nebylo možno dohledat a předvést. Adresu trvalého pobytu má evidovanou na Magistrátu města Brna a od roku 2017 o něm nic neví ani Policie České republiky. Žalobkyně tvrdila, že jednala s M. Z., který však ani v jedné ze společností nefiguroval. Sám svou výpověď navíc popřel, že by za společností jednal jako obchodní zástupce.
24. Žalobkyně k tvrzeným plněním nepředložila téměř žádnou dokumentaci – emailovou komunikaci, smlouvy, dodací listy, vizualizaci objednávek – či jiný důkazní prostředek svědčící o tom, že byla mezi stranami specifikována podoba reklamních prvků jako předmětného plnění. Žalobkyně pouze tvrdila, že smlouvy byly uzavírány ústně a spolupráce probíhala na základě strohých objednávek, což je dle žalovaného u tohoto typu plnění jen těžko představitelné.
25. Pochybnosti žalovaného dále podpořila výpověď F. W. Ten uvedl, že společnost NCCherry i KHGroup řídil on a jeho účetní M. M. Do společností dosadili jednatele a ani jedna z nich nevytvářela reálnou činnost, byly využívány pouze ke snižování základu DPH. Fungovalo to tak, že pro společnosti vykonávající reálné služby vystavovaly fiktivní faktury. Za příjmové doklady společnosti reálně nic neplatily, uhradily pouze provizi vypočetnou z celkové fakturované částky.
26. Žalovaný v návaznosti na svědeckou výpověď F. W. rozebral celý dodavatelsko-odběratelský řetězec, na jehož počátku stály tři společnosti: Gerostav, KHGroup a INEO. Ty buďto dodávaly společnosti NCCherry, která dále dodávala plnění žalobkyni, nebo KHGroup dodávala žalobkyni napřímo. Všechny tři společnosti přitom dohromady vykázaly sice více než pětimilionový základ daně, ovšem pouze v oddíle B3 KH. Ten je neadresným sběrným oddílem pro plnění do 10 000 Kč, u nichž není třeba identifikovat dodavatele a plnění spárovat. Tvořit ho mají drobná plnění provozní povahy a je určen k tomu, aby nadměrně nezatěžoval plátce, nikoliv pro milionová plnění. Zvláště v situaci, kdy v oddíle B2 KH, který je určen k evidenci přijatých zdanitelných plnění, u kterých si

plátce uplatňuje nárok na odpočet, nebylo vykázáno nic. To samo o sobě podle žalovaného značí, že se jedná o podvodný řetězec, v němž je transferován pouze papírově vytvořený, a tedy fiktivní nárok na odpočet daně. Pochybnosti žalovaného pak ještě prohloubily finanční toky na účtech zmíněných společností, neboť bylo zjištěno, že peníze uhrazené žalobkyní byly buď přeposílány na účty neodpovídající údajům v kontrolních hlášení, nebo byly vybrány v hotovosti.

IV.C. Neunesení důkazního břemene žalobkyní

27. Není povinností správce daně zjistit a ozřejmit, jak přesně bylo plnění fakticky uskutečněno. Své důkazní břemeno přeneše zpět na žalobkyni již tím, že vymezí vážné a důvodné pochybnosti o tom, že plnění proběhlo tak, jak žalobkyně deklarovala v daňových dokladech. Tak žalovaný také učinil. Identifikoval řadu závažných pochybností o fakticitě plnění, resp. o dodání plnění deklarovaným způsobem. Soud souzní se závěrem žalovaného, že na základě dostupných důkazních prostředků se jeví, že žalobkyně deklarované zdanitelné plnění pravděpodobně neproběhlo vůbec, či neproběhlo tak, jak je deklarováno na příslušných daňových dokladech. Tím žalovaný přenesl důkazní břemeno zpět na žalobkyni. Byla to tak právě žalobkyně, kdo měl pochybnosti žalovaného rozptýlit či vyvrátit, a tedy ozřejmit, že plnění uskutečněno bylo a jakým způsobem se to stalo.
28. Úvahy žalovaného o tom, jak asi mohla probíhat paralelní fakturace či o tom, zda si žalobkyně alespoň částečně plnění nemohla zhotovit sama, jdou již nad rámec podstaty věci. Byly uvedeny pouze pro dokreslení a pochopení nastalé situace, povinností žalovaného však nebylo vymyslet alternativní průběh plnění, který by žalobkyně měla potvrzovat. V tomto směru měla relevantní tvrzení a důkazní prostředky uvést v první řadě sama žalobkyně. Námitky žalobkyně vztahující se k nepodloženosti těchto navazujících úvah žalovaného proto míří mimo vlastní podstatu věci. Stejně tak nedůvodná byla námitka, že žalovaný přednesl moc alternativních verzí a žalobkyni tím znemožnil unést důkazní břemeno. Bylo primárně povinností žalobkyně osvětlit, jak proběhl účetní případ, pokud chtěla mít nárok na odpočet daně. Pro unesení důkazního břemene ze strany žalovaného bylo podstatné toliko to, že žalovaný vymezil dostatečné pochybnosti o tom, zda se plnění uskutečnilo tak, jak tvrdila žalobkyně, a že tyto pochybnosti podložil relevantními podklady.
29. V návaznosti na uvedené pochybnosti pak měla žalobkyně vysvětlit, jak se tedy účetní případ skutečně odehrál, a podložit svá tvrzení dostatečnými podklady, aby pochybnosti žalovaného vyvrátila. To ovšem žalobkyně neučinila, byť jí k tomu byl dán dostatečný prostor. Poté, co na ni žalovaný přenesl důkazní břemeno, nepřišla prakticky s žádným tvrzením, natož důkazem, které by bylo způsobilé závěry ohledně fakticity uskutečnění přijatého plnění zpochybnit. Žalobkyně se omezila pouze na tvrzení, že alternativní možnosti průběhu účetního případu, které žalovaný uvedl nad rámec podstaty věci, nepodložil. Dále tvrdila, že měl žalovaný sám ze své iniciativy dohledávat potenciální paralelní fakturace a platby na bankovních účtech žalobkyně. S těmito námitkami se však soud neztotožnil.
30. Soud opakuje, že je to právě žalobkyně, kdo měl tvrdit, jakým způsobem se uskutečnilo zdanitelné plnění, z něhož si nárokuje odpočet DPH. Spekulace žalobkyně o tom, proč by pro ni paralelní fakturace nedávala smysl, či tvrzení o chybných alternativách míří mimo vlastní pochybnosti žalovaného. Nebyly proto způsobilé tyto pochybnosti rozptýlit.

31. Nutno zdůraznit, že pro posouzení nynější věci není rozhodné ani to, zda následně žalobkyně svému odběrateli v navazujícím právním vztahu reklamní plnění poskytla. Byť žalobkyně mohla fakticky uskutečnit zdanitelná plnění ve prospěch svých odběratelů, neznámá to automaticky, že se současně deklarovaná zdanitelná plnění uskutečnila také v předcházejícím článku řetězce, tedy že se uskutečnila mezi žalobkyní a dodavatelem NCCCherry a KHGroup. Že tomu tak skutečně bylo, byla žalobkyně povinna prokázat. Žalobkyně však sama s žádným tvrzením ani důkazem nepřišla.
32. Soud se neztotožnil ani s námitkami vůči svědecké výpovědi F. W. Svědek jednoznačně uvedl, že společnosti NCCCherry a KHGroup fakticky ovládal. Společnosti negenerovaly žádnou reálnou ekonomickou činnost, neboť sloužily výhradně ke snižování základu DPH. Tuto skutečnost pak nijak nepopírá ani fakt, že svědek žalobkyni výslovně neznal nebo s ní on osobně nejednal. Potvrdil totiž, že žádná ze společností určitě plnění poskytnout nemohla, a tudíž že i ve vztahu s žalobkyní tomu nemohlo být jinak.
33. Soud se neztotožnil ani s námitkou, že byla výpověď svědka W. v rozporu s výpovědí svědka M. Z. F. W. uvedl, že M. Z. společnosti pouze znal, nepodílel se na jejich chodu. Zprostředkovával mu bílé koně nebo klienty a dostával za to provizi. Mohl teoreticky jednat s lidmi, ale ne s úřady, spíše však nebyl schopen nějakých smysluplných obchodních transakcí. M. Z. ve své svědecké výpovědi uvedl, že společnosti řešil F. W., on s nimi de facto nepřišel do styku. Znal sice společnosti NCCCherry a KHGroup, nejednal za ně nikdy s potenciálními odběrateli. Pro F. W. prováděl různé práce, byl jednatelem ve dvou jeho (jiných) společnostech, o nic se nestaral. Nikdy neviděl faktury, nezasahoval do jejich chodu. O shánění bílých koní neví, asi to dělal. F. W. po něm chtěl, aby sháněl lidi, co by chtěli jít do obchodů. Soud pak výše uvedené výpovědi považoval za souladné, M. Z. tvrzení o tom, že NCCCherry a KHGroup byly využívány ke krácení daně nijak nevyvrátil a výpověď F. W. o způsobu jejich spolupráce potvrdil. Rozporuje-li žalobkyně, že shánění lidí do obchodů neznámá shánění bílých koní (byť na to byla výslovně položena otázka správce daně), jedná se pouze o chybnou interpretaci. Výpovědi naopak podle soudu popírají tvrzení žalobkyně, že jednala s M. Z. jakožto obchodním zástupcem, což pouze dále prohlubuje již existující pochybnosti o tvrzených transakcích. Výpověď F. W. nepopřela ani M. M., která potvrdila, že byla jeho účetní, potvrdila také tvrzení M. Z., že se možná párkrát viděli. Tvrдила, že zrovna NCCCherry a KHGroup neúčtovala a že o jejich obchodech nic neví. Tím však nepopřela výpověď F. W., že byly obě uvedené společnosti využívány ke krácení daně.
34. Výpověď F. W. navíc jasně potvrzuje výše zmíněná analýza obchodního řetězce provedená žalovaným. Žalovaný tedy k výpovědi přistupoval objektivně a hodnotil ji v kontextu ostatních důkazních prostředků. Je tedy zřejmé, že případný status F. W. jakožto status spolupracujícího obviněného nebyl pro posouzení pravdivosti jeho výpovědi rozhodný.
35. Nedůvodné bylo také tvrzení žalobkyně o tom, že mohla být uvedena v omyl. Volba obchodních partnerů leží čistě na žalobkyni, která má v obchodních vztazích udržovat náležitou míru obezřetnosti. S tím souvisí také to, že si je povinna zajistit potřebné podklady pro splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH. Je to žalobkyně, kdo má dbát na to, aby ke svým plněním vytvořila spolehlivou auditní stopu a měla zdokumentovaný tok plnění tak, aby byla schopna prokázat jeho faktické uskutečnění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2007, č. j. 2 Afs 177/2006-61, ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009-232, ze dne 13. 5. 2022, č. j. 10 Afs 254/2018-43, nebo ze dne 22. 5. 2025, č. j. 2 Afs 31/2024-36). Volba obchodních partnerů a jejich následné chování v právních vztazích je

zkrátka odpovědností žalobkyně, která s nimi obchodovala. Nemůže být přičítána k tíži správce daně, který na volbu obchodních partnerů neměl žádný vliv.

36. Závěrem bylo nutno odmítnout tvrzení žalobkyně, že i případný potenciální dodavatel musel být plátcem DPH. Soud nepřisvědčil ani námitce porušení zásady daňové neutrality. Žalobkyni nebyl nárok na odpočet odepřen proto, že by sice bylo prokázáno faktické uskutečnění přijatého plnění, avšak nebyla zjištěna totožnost jeho skutečného dodavatele. Důvodem neuznání odpočtu bylo to, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno ohledně samotného faktického uskutečnění tvrzených přijatých zdanitelných plnění, a tedy neprokázala naplnění základních hmotněprávních podmínek nároku na odpočet podle § 72 a § 73 zákona o DPH. Za této situace nemůže být odepření odpočtu v rozporu se zásadou neutrality, neboť ta chrání pouze řádně prokázaná zdanitelná plnění splňující zákonné podmínky. Nedopadá na případy, kdy existence samotného plnění prokázána nebyla. V nynější věci se proto neuplatní žalobkyní odkazovaná judikatura vztahující se k jinému než deklarovanému skutečnému dodavateli, neboť její závěry dopadají na situace, kdy je faktické uskutečnění plnění postaveno najisto, což zde nenastalo (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2022, č. j. 4 Afs 115/2021-45). Lze proto uzavřít, že jelikož žalobkyně vůbec neprokázala samotné faktické uskutečnění deklarovaného plnění mezi ní a dodavateli NCCherry a KHGroup, bylo zcela irelevantní se zabývat úvahou, zda případný poskytovatel tohoto neexistujícího plnění musel být plátcem DPH.
37. Z výše uvedeného je zřejmé, že soud napadené rozhodnutí považoval za srozumitelné a souladné se zákonem i ustálenou judikaturou. Namítanou vnitřní rozpornost ani nepřezkoumatelnost neshledal. Výtky žalobkyně týkající se užitého jazyka, stylistiky či interpunkce pak za této situace nemohou mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

38. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“).
39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. července 2026

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu